

Με κάθε τρόπο, βέβαια, μας διαβεβαιώνει ο Κ. Μητσοτάκης πως δεν θα γίνουν απολύσεις και παρακάτω αναλαμβάνουν τα στελέχη της Ν.Δ. να “εκλαϊκεύσουν τη γραμμή”. Θα διώξει μόνο τα ρουσφέτια λέει ο ένας, μόνο τους συμβασιούχους ένας δεύτερος, μόνο όσους δεν έχουν μόνιμη σχέση εργασίας ένας τρίτος.

Ας δούμε τι σημαίνουν όλα αυτά. Αυτοί που δεν έχουν μόνιμη σχέση εργασίας είναι περίπου 50.000 συμβασιούχοι, που σε πολλές περιπτώσεις καλύπτουν “πάγιες και διαρκείς ανάγκες” εργαζόμενοι για χρόνια στο ίδιο αντικείμενο. Πρόκειται για ανθρώπους που στήριξαν την ύπαρξη και λειτουργία απαραίτητων δομών του Δημοσίου καθώς οι απαγορεύσεις των προσλήψεων την καθιστούσαν αδύνατη.

Χωρίς τυπικά μόνιμη σχέση είναι και άλλοι 40.000 ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου εργαζόμενοι, που είχε ξαναπροσπαθήσει να απολύσει ο νυν αρχηγός της Ν.Δ. με έναν προσχηματικό και υποτιθέμενο επανέλεγχο των συμβάσεων, που στην πραγματικότητα άλλαζε τις προϋποθέσεις πρόσληψής τους.

Και μένει το αμιγώς μόνιμο προσωπικό, που δεν έχει να φοβάται τίποτα, εκτός... κι αν καταργηθεί ο φορέας στον οποίο εργάζεται, οπότε δεν ισχύει συνταγματική προστασία, όπως έγινε, για παράδειγμα, με τους καθηγητές Τεχνικής Εκπαίδευσης, όπως θα μπορούσε να γίνει, για παράδειγμα, με τις υπηρεσίες καθαριότητας που έχουν βάλει στο μάτι τα επιχειρηματικά συμφέροντα που ταυτίζουν τα συμφέροντά τους με τη Ν.Δ.

Δικαίως βέβαια θα αναρωτηθούμε προς τι αυτή η ιδεοληπτική εμμονή του αρχηγού της Ν.Δ. και των στελεχών της με το Δημόσιο και τους εργαζόμενους σε αυτό. Είναι καταρχάς μια προσπάθεια να κολακευτούν οι στερεοτυπικές εικόνες και τα ταπεινά ένστικτα μιας κοινωνικά μισαλλόδοξης υποτιθέμενης “μεσαίας τάξης” που καθρεφτίζει τον εαυτό της στο αντικοινωνικό πρόγραμμα της Ν.Δ.

Κυρίως όμως γιατί το Δημόσιο αποτελεί το προνομιακό πεδίο άσκησης επιχειρηματικής δραστηριότητας για το παρασιτικό κεφάλαιο που συνωστίζεται γύρω από τον αρχηγό της Ν.Δ. με λαιμαργία αρπακτικού. Πρόκειται για την οικονομική δραστηριότητα που δεν επενδύει κεφάλαιο, δεν επιζητά προστιθέμενη αξία από τις καινοτομίες της, αλλά μόνο να καρπώνεται τα χρήματα των Ελλήνων και Ευρωπαίων φορολογουμένων με εξασφαλισμένη πελατεία και πληρωμές.

Το ζήσαμε άλλωστε στο παρελθόν με τις εργολαβικές συμβάσεις σε δημόσιες υπηρεσίες που στοίχισαν εκατομμύρια παραπάνω στους Έλληνες φορολογούμενος, μας το ξαναπροτείνει ο Κ. Μητσοτάκης “αναβαθμισμένο” αυτή τη φορά, αφού οι ιδιώτες δεν θα χρειάζεται καν να προσλαμβάνουν προσωπικό, διότι θα χρησιμοποιούν τους δημοσίους υπαλλήλους.

“Θα περάσω σαν οδοστρωτήρας” υποσχέθηκε ο Κ. Μητσοτάκης στους ξενοδόχους της Κω, που κραύγαζαν “όχι εξαήμερη, αλλά επταήμερη εργασία”. Και θα περάσει, εκτός αν φτιάξουμε οδοφράγματα, που δεν θα εξαντλούνται στην αποκάλυψη ή στην υπενθύμιση του αντικοινωνικού προγράμματος της Ν.Δ.

Χρειάζεται να μιλήσουμε με ειλικρίνεια γι’ αυτά που έγιναν και κυρίως γι’ αυτά που έπρεπε να γίνουν και δεν έγιναν. Κανείς από αυτούς που στερεοτυπικά αμφισβητούν την αξία των δημόσιων πολιτικών δεν θα μεταβάλει τη γνώμη του από συμπεριφορές που ενσωματώνουν τις κυρίαρχες πρακτικές, επειδή “και οι άλλοι το ίδιο έκαναν”. Απαιτείται η διατύπωση ενός τολμηρού εναλλακτικού προγράμματος που δεν θα αντιλαμβάνεται το Δημόσιο με όρους “δημοσιονομικής πειθαρχίας” σε συνθήκες κρίσης, που δεν θα αναφέρεται στο 2015, αλλά στην επόμενη δεκαετία. Με πολιτικές που θα αναπτύσσονται σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής δραστηριότητας, επαρκώς στελεχωμένο με προσωπικό, χωρίς ελαστικές σχέσεις εργασίας, με αξιοπρεπείς αμοιβές.

Γιώργος Πετρόπουλος

αντιπρόεδρος της ΑΔΕΔΥ